

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

~~~~~

Ἐς τὴν κοιλάδα περνᾷ πλῆθος,
στράτευμα πολύ.

Κάθε μάτι, κάθε στῆθος
ἀκτινοβολεῖ.

—

Αἱ ματιαῖς διψοῦν γιὰ αἷμα,
καίουν ὅσιν φωτιά·

δάκρυ ὅμως ὅς ἓνα βλέμμα
σβύνει τὴν ματιά.

—

Πῶς περνᾷ τὸ παλληκάρι
μελαγχολικό;

Τί πονεῖ; Ἴσως νὰ πάρῃ
πρέπ' ἱατρικό;

—

Πάσχει τώρα ἓνα χρόνον,
κλαίει, δὲν λαλεῖ.

Ἱατρικὸ ὅς αὐτὸν τὸν πόνο
δὲν τὸν ὠφελεῖ.

—

Καὶ νὰ, ἔρχετ' ἓνας νέος
μὲ μαλλιά ξανθά·

καὶ ὅσιν ἄγγελος ὠραῖος
ταῖς ψυχαῖς μεθᾷ.

—

«Παλληκάρι, μὴ λυπᾶσε,
κ' εἶμαι ὁ Στρατῆς,
ἀδελφός, ἂν μὲ θυμᾶσε,
τῆς ἀγαπητῆς.»

—

Ἵσαν πιστοὶ φιλιοῦνται φίλοι
κ' ἀγαπητικοί·
ἢ καρδιαῖς πετοῦν ἔς τὰ χεῖλη,
καὶ φιλιοῦντ' ἐκεῖ.

—

Ἐξω τοῦ χοροῦ τῶν ἄλλων
ζοῦν οἱ δυὸ μαζῇ·
ζῇ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον
ὅσ' ὁ ἕνας ζῇ.

—

Κ' ὅταν σάλπιγξ τοὺς φωνάξῃ
νὰ παραταχθοῦν,
μαζῇ στέκονται ἔς τὴν τάξι,
γιὰ νὰ σκοτωθοῦν.

—

Βόλια δὲν ψηφᾷ κανένας
ὅσω ζοῦν μαζῇ,
κ' ἐρωτᾷ μόνον ὁ ἕνας
ἂν ὁ ἄλλος ζῇ.

—

Πολεμοῦν Ἵσαν τὰ θηρία,
εἶναι ἀστραπή.
Δὲν ὑπάρχει σωτηρία
ἔς ὅποιον δὲν τραπῇ.

—

Καὶ ἀκόμ' ἀποροῦν ὅλοι
 πῶς κτυποῦν αὐτοὶ,
 ἔταν βόλι, σκληρὸ βόλι
 παίρνει τὸν Στρατῆ.

—

Πέφτει 'σάν τὸ κυπαρίσσι,
 'σάν μηλιὰ χλωρή.
 Καὶ ὁ φίλος του νὰ ζήσῃ
 'ς τὸ ἐξῆς 'μπορεῖ;

—

Νέοι εἴκοσι τὸν βάζουν
 εἰς κλαδιὰ χλωρά·
 τὰ τσαπράζια του τὸν βγάζουν
 τὰ χρυσαργυρά.

—

Παλληκάρι, στάσου, στάσου·
 βλέπε ποιὸν κρατεῖς.
 Διὲ ποιὸς κείτετ' ἐμπροστά σου·
 δὲν εἶν' ὁ Στρατῆς.

—

Εἶν' ἐκείνη π' ἀγαποῦσες,
 εἶναι ἢ Χρυσῇ.
 «Ἄχ, Χρυσῇ μου, μὲ γελοῦσες!
 Ἦσουν λοιπὸν σύ!

—

»Ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθεια,
 κόρη ποθεινή.
 Μιὰ πληγὴ 'ς τὰ δύο στήθια,
 μιὰ πληγὴ κοινή!»

—

Καὶ 'ς τὸ ἄλογ' ἀνεβαίνει,
 'ς τοὺς ἐχθροὺς γυρνᾷ·
 πέφτουν πλῆθος σκοτωμένοι
 ἔπου ἂν περνᾷ.

—
 Ἦσυχους δὲν τοὺς ἀφίνει
 μήτε 'ς τὴν φυγὴν,
 ὅσον 'ποῦ 'ς τὸ χῶμα κλίνει
 μὲ βαρειὰν πληγὴν.

—
 Νικητὴν τὸν στεφανόνουν
 ὅσω ἀκόμη ζῇ,
 καὶ τοὺς δύο τοὺς ἐνώνουν
 καὶ 'ς τὴν γῆν μαζῇ.

